

РЕШЕНИЕ

№ 1712

гр. София, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **39** по описа за **2022** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 191 от 05.01.2022 г. на М. К. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Е. И. срещу Решение № 20207368 от 04.11.2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 136-и състав, постановено по НАХД №14878/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 979/30.04.2020 г. на директор на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на касатора, на основание чл. 63 ал. 1 от Закона за здравето /33/ е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл.209а, ал.1 от 33.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение поради противоречието му с материалния закон, необоснованост и допуснати процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че районният съд се е ограничил във възприемането на фактическата обстановка само на база представените от органа доказателства, вследствие на което е постановил неправилен съдебен акт. Моли за отмяна на съдебното решение и потвърденото с него НП. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, касаторът - М. К. П., редовно призован, се представлява от адв. И., които поддържа касационната жалба, като в допълнение твърди, че посочената в

НП заповед на министъра на здравеопазването е била отменена. Счита, че са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Ответникът – СДВР, редовно призван, в съдебно заседание не се представлява. Представени са писмени бележки, в които се излагат доводи за неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – прокурор Ц. моли съда да отхвърли касационната жалбата като неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление. Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал районният съд е приел за установено, че на 30.04.2020 г., около 11:45 часа, в [населено място] К. П., заедно с двете си деца и майка им, се намирал в[жк], парк „З.“. През този ден поради обявеното извънредно положение в страната, в парка били обособени „коридори“ за влизане и излизане, с цел да се избегне струпване на много хора, както и била въведена протиепидемична мярка, на осн.чл.63, ал.1 от Закона за здравето, със Заповед № РД-01-197/11.04.2020г., т. 9 - всички лица, които се намират на обществени места са задължени да носят защитна маска за лице или друго средство с аналогична функция. П. не съобразил поведението си с тези правила и намиращите се наблизо полицейски служители забелязали, че не носи защитна маска на лицето си и го предупредили да постави такава, но дори след предупреждението П. не сторил това, запалил и пушил цигара. За констатираното нарушение, свидетелят А. С. съставил АУАН, въз основа на който било издадено обжалваното наказателно постановление.

За да потвърди НП, СРС е приел, че при издаване на АУАН и съставяне на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение е безспорно извършено и правилно е ангажирана отговорност на лицето.

Решението е правилно.

Първоинстанционният съд е изяснил изложената по-горе фактическа обстановка след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право и е извел правилни изводи, съображенията, за които се възприемат изцяло от настоящата инстанция.

Съдът счита за правилни изводите на първоинстанционния съд, че както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. АУАН, въз основа, на който е постановено обжалваното НП, също е в съответствие със законовите изисквания. Направеното в тях фактическо описание на нарушението е пълно и ясно, и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба, като пълно и точно е описана нарушената противоепидемична мярка и конкретните заповеди на МЗ, с които е въведена. Констатираното и впоследствие санкционирано нарушение е доказано от обективна и субективна страна.

Със заповед № РД-01-197 от 11.04.2020г. на МЗ в сила от 12.04.2020г. до 13.05.2020г. включително, изм. - заповед № РД-01-236 от 24.04.2020 г., отм. със заповед № РД-01-263 от 14.05.2020 г., в сила от 14.05.2020г., е допълнена № РД-01-124 от 13.03.2020 г., изм. и доп. със Заповед № РД-01-131 от 17.03.2020 г., Заповед № РД-01-139 от 19.03.2020 г., Заповед № РД-01-144 от 22.03.2020 г., Заповед № РД-01-154 от 26.03.2020 г., Заповед № РД-01-168 от 30.03.2020 г., Заповед № РД-01-169 от 31.03.2020 г., Заповед № РД-01-172 от 02.04.2020 г. и Заповед № РД-01-195/10.04.2020г. (отм.), като е въведена нова противоепидемична мярка с т. 9, като се създава задължение за всички лица, когато се намират в закрити или на открити обществени места (в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, търговски обекти, паркове, църкви, манастири, храмове, зали, улици, автобусни спирки и др.) да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата (в т. ч. кърпа, шал и др.).

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение от 1000 до 2000 лв.

Безспорно се установи, че на посоченото време и място на открито обществено място, касаторът не е изпълнил въведената от МЗ противоепидемична мярка по време на въведената извънредна епидемична обстановка, а именно не е изпълнил задължението да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата.

Съдът счита, че извършеното от М. К. П. деяние не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение е застрашило здравето на потенциално неограничен кръг лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност в случая се отличава с достатъчен интензитет, за са се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

Не е налице и по-благоприятна нормативна уредба по смисъла на чл. 3, ал.2 от ЗАНН. Заповедта на министъра на здравеопазването, цитирана в наказателното постановление е отменена, като впоследствие са приети други противоепидемични

мерки. Това не води до отпадане на наказуемостта на извършеното деяние. Противоепидемичните мерки търпят промени по време на пандемията от COVID – 19, в зависимост от динамиката на заболяемостта в страната и по отделни региони. Затова всеки нов акт на министъра на здравеопазването не води до отпадане на отговорността за неспазване на противоепидемичните мерки от предходните заповеди по време на тяхното действие.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

С оглед изхода на спора и във връзка с разпоредбата чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр. 94 т 29.11.2019 г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал. 2 предл. 1 от АПК, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20207368 от 04.11.2021 г., постановено по НАХД №14878/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-и състав.

ОСЪЖДА М. К. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.